

[Alfred Jensen.]

spørgsmål for forsvarskommissionen, og jeg ser ikke rettere, end at det egentlig er i strid med den ånd, hvori vi gennemførte loven om forsvarskommissionen. Ministeren burde under alle omstændigheder, når han søger forlængelse af denne lov, have givet os de oplysninger, som vi ikke har fået gennem kommissionen, og som ikke er tilflydt os på anden måde end gennem pressen. Rigsdagen må have krav på at få besked herom:

Ligeledes mener jeg, at ministeren burde have givet os en redegørelse for, hvad disse anskaffelser vil betyde i udgifter, og hvis disse udgifter er af et sådant omfang, som de er anslået til i pressen, burde ministeren også have givet os oplysninger om, hvorledes man agter at tilvejebringe de midler, der bliver fornødne, hvilken del af befolkningen der skal betale disse nyanskaffelser.

Om vor stilling til denne oprustning kan der ikke være nogen tvivl. Vi har gentagne gange givet udtryk for vore synspunkter, men alligevel har vi — lige så vel som andre, der har den samme opfattelse som vi — et vist krav på at få de oplysninger, som altså ikke er givet her, men som jeg har efterlyst.

Der er dernæst spørgsmålet om de forhandlinger, der har været ført angående et nordisk militært samarbejde. Problemet har været berørt af de ordførere, der har haft ordet før mig. Også om dette problem burde forsvarskommissionen have udtalt sig. Offentligheden kender intet til, hvad de forhandlinger drejer sig om. Vi ved, at der har været holdt et par møder, at nye er planlagt, og at der forhandles. Men hvad der forhandles om, og hvorledes forhandlingerne skrider frem, kender vi intet til. Det er ikke så underligt, at der svirrer allehånde rygter om disse forhandlinger; sådan må det blive, når man ikke får klar besked. Statsministerens udtalelser om, at disse forhandlinger føres af hensyn til freden o. s. v., giver ikke nogen klarhed, når der samtidig fra kredse, der står regeringen nær, stadig tales om, at dette nordiske samarbejde kun er en første etape på vejen frem til tilslutning til vestblokken. „Demokraten“ i Århus har jo således for en tid siden meddelt, at det skandinaviske samarbejde kun var station nr. 1 på vejen til indtrædelsen i vestblokken, og såfremt pressens referater er korrekte, har det ærede medlem hr. Frode Jakobsen i sin studenterforeningstale udtalt sig på samme måde, idet han har sagt, at vejen til vestblokken går over nordisk samarbejde. Nu ja, men dermed har man faktisk givet

udtryk for, at man slutter op bag den problemstilling, som professor Husfeldt i sin tid gav udtryk for i Randers. Vi skal tilslutte os vestblokken, og vor hær skal gå til angrebskrig, når vestunionen forlanger det. Dette forhold dækkes ganske vist med nogle udtalelser om, at det kun skal være, når et angreb fra øst sætter ind, og det udtales på en sådan måde, at man absolut må få den opfattelse, at et angreb fra øst er nær forestående. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har jo været et særdeles talende eksempel på, hvorledes man ynder at indgyde befolkningen skræk for et sådant angreb. Jeg mener, at både det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og andre har uret, når de møder frem med en sådan problemstilling. Der er intet, der begrunder påstanden om, at Sovjetunionen ønsker at angribe mod vest, ej heller at angribe Danmark; der er intet, der taler derfor. Man kan ikke komme med nogen som helst begrundelse for, at Sovjetunionen ikke ønsker fredelig forhandling om afgørelse af de uoverensstemmelser, der findes, tværtimod foreligger der adskillige udtalelser om, at Sovjetunionen ønsker fredeligt samarbejde, og der foreligger også adskillige beviser for, at Sovjetunionen strækker sig meget, meget langt for at nå til en overensstemmelse og en aftale. Dernæst foreligger der intet som helst i Sovjetunionens historie — den er ganske vist ikke lang — om, at Sovjetunionen er en aggressormagt.

Jeg ved nok, at der er folk, der har påstået noget sådant, men erfaringerne har jo netop vist, at det var aggressorerne, der beskyldte Sovjetunionen for sådanne hensigter og dækkede deres aggressionspolitik bag en sådan propaganda. Aksemagterne begrundede i sin tid deres oprustning og deres krigspolitik med en henvisning til faren fra Sovjetunionen. Men det var ikke Sovjetunionen, der betjente sig af aggression, det var ikke Sovjetunionen, der angreb, det var Japan, det var Italien og Tyskland, det var dem, der gik til angreb på Kina, på Abessinien, man har da også lov til at nævne Spanien, Østrig, Tjekkosllovakiet, Albanien o. s. v. Det taler egentlig sit tydelige sprog om, at de, der råber så højt op om Sovjetunionens aggression, har haft andre hensigter og andre formål end fredens og folkets, og jeg synes, at man burde tage disse erfaringer i betragtning, når man taler om den nuværende tilstand, og så forstå, at landet ikke er truet derfra. Det tjener intet fornuftigt formål, at man under påberåbelse af en sådan trusel faktisk opgiver vor suverænitæt; for det er jo